

И Дервиш баба се уплашил. Дал му грехите си. Той се направил на Дервиш баба. Преоблякъл се. И по малко, по малко – отишъл у сестра си, вечерта тя не го познала, а той бил с тамбура. Отишъл, потропал по Вратата. Пък нали кръвта теглела, мънинкото:

– Ей, чичо ми идва! Вуйчо ми идва!

Пък сестра му викнала:

– Айде ба! Вуйчо ти идва. От Вуйчо ти и прах вече няма, ти – Вуйчо ти идва.

Отворила Вратата и рекла на мъжа си:

– Един Дервиш баба иска да преспи у нас.

– Ами, нека преспи – рекъл арапът.

– А-а-а! Не можем да прибираме всякакви хора тук.

– Айде, де! Пусни ме само тази нощ да преспя. Няма да оставам при Вас. Утре си отивам.

Той Влезнал.

– Ела де, ела!

Влезнал, а тамбурата му рекла – дъ-ъ-ън. Момченцето се рагвало на рома.

– Вуйчо ми! Вуйчо ми!

– А, от Вуйчо ти и прах няма, а ти – Вуйчо ти!

Арапинът рекъл:

– Дервиш баба! Абе, посвири ми малко!

– Ей, много бързате! Ще ви посвиря, я!

Взел тамбурата и засвирил. Отново Върнал приказката: „Майка ми така, баща ми така, мащехата. В балкана баща ми ни загубил. Изгледах сестра си сам. Очите ми тя извади!“ Рекъл:

– Е, арапе! Позна ли ме? Сестро, ти как искаш да си отидеш? С кон или да те светна?

– Еми, да ме светнеш!

– Е! Добре!

Взел, че отрязал Врата ѝ. Навел се, Взел си очите от пазвата ѝ.

– А тебе, арапино! Какво да те правя?

– Аз не съм виновен. Сестра ти е виновна. Тя рече да ти извади очите. Аз не съм я подучил.

– Чуй! Тебе ще те оставя. Искам да изгледаш гетето. Ай не си гледал, ще дойда да те заколя.

– Ами, ще го гледам.

Хайде, качил се на коня си, та право в селото си. Отишъл. При баща си отишъл. Почукал на Вратата. Баща му рекъл на старата: